

ספר

יהודה יעלה

חלק ראשון

אוצר מלא חמדת. להשקות סיס לעדה. דרושים לכל הפציהם. שכל טוב לכל עושיהם. נחמדים מפנינים. מדבש וגופת צופים. זרמזים יקרים. על חמשה חומשי תורה נאמרים. לשבתות השנה סדורים. פעולת סורי זרבי דובר צדק ומגיד משרים. דורש כתרי אותיות. פה מפיך מרגליות. הרב המופלא וכבוד ה' מלא כמוהררד יהודה חיים הכהן זלחיה. יליד עובי דמשק יעא. זכה וזיכה את הרבים. זכותם תלוי בו לעולמים. נשמתו בנן החיים תתעדן בגנזי מרומים. ואני עני תלמידו, למען יקרת כבודו ולזכות את הרבים השתדלתי וסידרתי כתיבות ידיו להוציא לאור תעלומה. מדע וחכמה. ופי מלא תהלה. לאל נורא עלילה. כי הביאני לעיהק ירושלם תיז הנבחרה. וזיכני למעום מעץ החיים. מכתבי איש האלהים עפיי סידור סוד הרשיש זלחיה. ויהי שיקובל לרצון. לפני אל עליון. ויביאני עד נמירא. לעשות רצונו ולעובדו. לא אשנה את תפקידו. תמיד כל הימים. ובימינו תושע יהודה. ונשגב שמו לכדו. ונשמחה ונגילה. אל המנוחה ואל הנחלה. ביום שמחת לבני הכנען באל צורי ומשנבי הצעיר רפאל מנחם מערבי סיט

פעה"ק ירושלם תובב"א

שנה עד אשר תפרה לפיק

YEHUDA YAALEH

ZION Printing — JERUSALEM

תחת השגחת המסדר יוסף בן נתנאל הלוי בדפוס, ציון

דוי ולזה אני שולח לכם מכות בכל כגוף וז"ל
מקף רגל ועד ראש אין ס"ת חס"ד גי' חמת
אחד שתודו צפיקם :

ד"ו גוי חוטא עם כבד עון זרע מרעים בניס
משחיתים עזבי את ה' נאלו את קדוש
ישראל נזרו אחור. אפ"ל צס"ד צהקי מ"ש
המקי ז"ל ומכללם ה' ע"ה למחרת ז"ל צסופו
דתו שככתב רומנת לז"ל ותו' שצט"פ רומנת
לוקי היא השכינה. גם נודע דכ"ל אחרונה
שצט"פ היא רומנת לשכינה וא"כ המולזל בלומדי
תורה שצט"פ הם כת"ה כאלו מולזל ח"ו בשכינה
ומפריד אות ה' אחרונה מן השם וגשאר יחי'ו
לבדו. ונודע דת"ה איתרבי מנת ה' אלכ"ך
תירא לרבות ת"ה וכשתא א"ש וז"ל הוי רמז
לאיתיות יחי'ו של השם שמופרידים ומוזדלים
מאות ה' אחרונה וזכ ע"ו גוי חוטא עם כבד
עון וכו' ומפרש מכו העון הגדול בגורם לזה
שיפריד אותיות ה' לז"ל עזבו את ה' ות' עזבו
הוא לשון ציוון וזלול וכמ"ש החיד"ה ז"ל צס'
מו"צ צכונת ככ' זלעפה אחזתני מרשעים עוזבו
תורתך ו"ש לפי שעזבו את ה' היינו שזלולו
צת"ה דליתרבי מנת ה' כידוע לכך נזרו אחור
ר"ל שהפרידו ועשו פגם ופירוד צאותיות השם
צ"כ וק"ל :

ובפרשכם כפיכם העלים עיני מכם גם
כי תרבו תפי' אינינו שומע
ידיכם דמים אפי' בדרך מליכה לרנוח על פי
כידוע דאחד מהדברים שמעכבים התפי' הוא
הגזל וצט"כ"ר ע"ז ידוה כל הדווים וצפרט
צדירות הללו כי כ"ל רולה להפשיט את חצרו
עורו מעליו ואין דברי ח"ו על יראי ה' וחושבי
שמו חליכה לי לומר זה חלה דוקא לאנשים אשר
כמוני כי ידענא צנפשא לא פלט מאיכור וכו'
זכנו להסיר מכשול עד נקום שדינו מנעת
כדי שתתקבל תפילתינו צרנון וכו'י האי וחולי
יתיש גאולתינו צכה תפילתינו שמתפללים על
גלות שכינת עוזינו שהיא עמנו צעונותינו וז"ל
וצפרשכם כפיכם העלים עיני מכם גם כי
תרבו תפילכ אינינו שומע דהא ידיכם דמייס
מלאו היינו נעשות משל אחרים אפי' פרוטכ
נקרא גזל ונקט בלשון דמים ע"ד שמורגל צפי
הצרות כי כדס הוא הכפש ולכך אני אומ"ל

רחלו הזכו שתנקו עלמייכם מן הגזל וק"ל. וגם
בלשון התלמוד כינו המעות בלשון דמיי כאח"ל
כדמים מודיעים וכיולא וק"ל :

מג"י איבה

איבה ישבה צדד העיר רצתי עם היתה
נוטי איבה רעה. כתב ה' טוב טעם
וז"ל רמז למשז"ל כי צבית שני אעפ"י שהיו
עוסקים צתו לפי שכיב ציניכם שגאת חנס
משון זה נחרב. ולכן רמז על בית שני שנחרב
צעון ש"ה והיינו איבה רעה עכ"ד :

ולדידי הקטן אפי' לרמוז דת' איבה גי'
ל"ז כמספר אליה שרומנת לתורה
כמש"ה חלה הדברים ר"ל לפי שלה למדו צתו
כראוי היינו טעמא ישבה צדד העיר רצתי עם
גם היצת איבה אותיות אי ככ ר"ל סימן התו'
שנאמר צכ כמש"ה כה תאמר לצית יעקב
ולכך ישבה צדד וכו'. אי"ש שכוה רומז לעגל
שאמרו חלה אלכ"ך וכו' :

א"ן אפי' צמשז"ל חרב כבדים ונאלו. חרב
לשונאיהם של ת"ה שעוסקים צד צבד
וכו' ולא עוד שמתפשים כת"ב ככא ונאלו.
וכתיב החס נואלו שרי לטען ע"ש. וזה רמז
צתיבת יש צ"כ נוטי שגס העוסקים צדד כל
אחד לבדו והוא מסיבת כי מצבה חכמת חצרו
וז"ל העיר רצתי לי רצנות וגאוח ולכך הייתה
כאלמנה שדעתה מטרפת ומתבלבלת על צעל
נעוריה. ומתוך גאותם רצתי עם אותיות הר"צ
ריצ ומדון :

א"ן ישבה צדד עפ"י כידוע דצט"כ"ר עניין
שז"ל לא יש עון צעולם שוב לי יטן
שכוא הווכ ותדיר עם כאדם יילרו מסיחו
היסת כפול כי צלמנא שאר עריות לריכים
דעת אחרת. ולא כן עון זה הוא אפי' ציחידות
כידוע צס' המפרשים וז"ל איבה מטעם ישצ"כ
גי' ש"ז נוטי יטילו שכבת זרע ודבר זה אפי'
צדד שאין לריק עיכוב מחמת אדם אחר ולזה
העיר גי' רפ"ה רמז לפ"ר דיניס עם ה' אותיות
מגלפ"ך מתעוררים על עם צמ"י כי כל ישראל
ערכים צמ"ז וז"ל העיר ר"ל הרפ"ה דיגי' רצתי
עם

עם גדולה בעם. ונוטי עם מסיבת ערצות וזהו הטעם היתה כאלמנה :

ומה שסיים רבתי בגוים רמו שהיו ישראל נובגים רצות בין ארביע במלבושים ומאכל ותכשיטין וכיוצא זה גורם להטיל עין הרע בישראל ואפי' דלזר רמו נוטי איכה ישבה צדד העיר רבתי עם היתה. איציה רעיה שם רמו דעיי מעשים שעשו שהתנהגו בגאווה וצח גרם להם איציה רעה. ועוד זה **שרתי** צמדיות אותיות תשיר שצעורה

היו צות ישראל משוררים בין ארביע ועצירה גוררת עצירה שאח"כ נמשכים לזנות עמהם ולזה ממון ברמו תשיר צמדיות שהולכים ממדינה למדינה כדי לשורר ומתחילה היה להצבת ממון. אח"כ יהיה להצבת העריות זה רמו צתי עם ממון עריות. והקדים העריות שאח"כ תכיה הצבת ממון טפילה לעריות ומוסרים עצמם לזנות מהשקם ותשוקתם אפי' בלי ממון ואפי' שהם יתנו ממון כדי לזנות עמהם מרוב תשוקתם וכמ"ש בגמרא ע"פ וצרגליהם תעכסנה שהיו נותנים מר ובשמים צרגליהם וכו' :

בתולותיה נוגות והיא מר לה. אפי' שבה לרמוז שהיו מצטלים בתורה וידוע שהתו נקראת בתולה שכל מה שלמד ודקדק עדיין נקראת בתולה ואיש לא ידעה. עיין שהתו חוגרת שק על מיעוט הלימוד ח"ש בתולותיה נוגות והיא גי' כ"ב רמו לתורה מר לה :

טומאתה צוליה לא זכרה אחריתה ותרד פלאים אין מנחם לה. אפי' דרך רמו צמ"ש רז"ל דעיקר החשבה צימי הצחרות וכמ"ש בכונת הכי אשרי איש ירא את ה' אשרי איש ולא אשרי אשה אלא אשרי המתגבר על יצרו כשהוא איש. וכי בעלי המוסר דאם לא שצ איש צימי הצחרות לפחות כשיגיע לימי הזקנה ימכר יחשה מעשהו לשוץ קודם צווא לפניו ית' בכלים צואים שעליו כי העצירות יכונן צמם צגדים צואים ע"ד שאמר הכביה הסירו הצגדים הצואים וכו' ועוד נקי דתחי ימי האדם הם מכוונים לתחי' וראש הצגד שהוא המעולה והחשוב שבו וסוף ימי האדם יתכנו

לשולי הצגד שהוא הגרוע ושפל שצגד לפי שתמיד נגרר על הארץ ומחלכלך צמעט זמן וכשתא ח"ש ח"א טומאתה רמו לעצירות הם עדיין זה צוליה היינו אף בצקתה ועכ"ז לא זכרה אחריתה ולכך ותרד פלאים נוטי פ"ו רמו לאלהים שהוא צחי' דינים וס"ת אותיו דם שצעורה נשפך דמם כמים ודמים צדמים נגעו. ואם תלך פ"ו וד"ס גי' ק"ל ע"ה קל"א רמו לסמאל"ל שהיה קל כגשר לרוץ ולהרג ציחד אנשים ונשים וטף ולכך אין מנחם לה :

נ רמו לימי המן ע"י שנהנו מסעודתו של האשורוש ע"י לנשם השטן לעריות. וזהו טומאתה צוליה קרי ציה ציוליה לי' תציל ע"י שטמאו עצמם בתציל ולא זכרה אחריתה מרעה אל רעה ילאו וכן הוב ותרד פלאים שהפליאו לחטוא ולכך אין מנחם לה ס"ת למפרע אותיות המן ששלט בהם :

ידן פרש לר על כל מחמדיה וכו' אפי' צמה שידוע דהת"ח והלדיקים נקראים חמדה עוד אפי' דהלרים בעלמם נעשו כמו ילדי' להטעות ולפתות לישראל להעצירם על דת ועשו והלליחו כ"כ עד שצ"כ שלא צטובחם היו מחטיאים אותם כידוע אכן שם לר הוא עדיין חסר נשם ילר יו"ד עד שיהיה שלם צרמאות ולכן צא המקורן ואמר שלא די להם צשמם העיקרי דהיינו לר אלא ג"כ הטילו יו"ד על שמם ונעשה אותיות ילר ח"ש ידן פרש לר ר"ל יו"ד פרש לר על שמו ונעשה ילר וצוה פיתה ויוכל על כל מחמדיה דהיינו הת"ח והלדיקים כ"ל ואז קימו בעלמם הוא שטן הוא ילדי' הוא מלאך המות שאחר שהיו מחטיאים אותם היא היתה להם תשלום רעחם להמית אותם. ואפי' דהו ג"כ כונת הכתוב קודם זה ראה כי והצוטה כי הגדול אויב ידו וכו' ר"ל שלא די לו צשמו העיקרי דהיינו לר אלא ג"כ הגדילו והוסיף לו יו"ד עד שגעשה ילר גמור והוא בעלמנו דקא מפרש מהו הגדלות לז"א ידן פרש לר דהיינו לאמר שהוסיף יו"ד על שמו וק"ל ח"י דקאי על הילדי' צעלמו ברמוז צאות יו"ד כמו שפי' ז"ל ע"פ וילר צשני יוד"ין שרמו לילדי'ט ולידי'ר כמ"ש כי שצט מוסר צכ"ג עש"ב ח"א ידו שהוא אות יו"ד רמו לילדי'ר

פרש לר הלר הלורר על כל נחמדויה דכיינו
לדיקים וחסידיים כג"ל באופן אי :

ובאו"א אפ"ל והוא צמ"ש צילקוט יחזקאל
סי אי וידי אדם מתחת כנפיהם

ידו כתיב שידו של הקצ"ה פשוטה לקבל השנים
איכ עיקר התשובה מהכח ילפינן וישראל שלא

עשו תשובה לכך נעשו וא"כ ז"א ידו ר"ל
צבנת ידו שהוא רמז לתשובה שעברו עליה דין

גרמא שפרש לר על כל נחמדויה. **ועפי"ז** אפי
לפרי בדרך לחות כו" רז"ל שאמרו

המגזיב ידו על חצירו נקרא רשע והוא דודאי
מי שאינו רוצה לחזור בתשובה הוא סובר דבחר

קריאה אזלינן ולא קרינן ידו ולכך אינו משגיח
ע"ע לחזור בתשובה וז"ש כל המגזיב ידו ר"ל

תי ידו שכיח על חצירו ר"ל שכיח כהוצה אלל
תי אדם זה בודאי נקרא רשע :

ועפי"ז אפ"ל כונת הכתוב צמ" בראשית וז"ל
ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ

החיים ואכל וחי לעולם וכבר ידוע מ"ש צמדי
אין ועתה אלל תשובה וכדומה ע"ז הפסוק

בעלמו הוא וצזכ יבא ע"י דקאמר הי"ת לרין
נחזור בתשובה על חטאו שהטא וז"א ועתה

רמז לחשו"י כמ"ש צמדי ולזה סיים דבריו בלשון
נחות ואמר פן ישלח ידו ר"ל טמון ברמז על

היבט ידו שביחזקאל ששם הוא מקור למידת
התשובה ולזה הזכיר שלא יגיחנה מדעתו

באזה סברות נפסדות כג"ל דהא דהא דזוכה
שיחכפרו עונותיו השייכים לתשובה דאם ח"ו

יש צו עון חילול הי לא יכופר כי אם צמיחה
כמש"ה אם יכופר וכו' ור"ת ולק"ה ויזכה

לכפר קל"ה חטאים וכו' דקדוק קל"ה שלא הכל
מתכפרים כי יש שתלויים צענונים אחרים

ועוד שעל ידה זוכה לעו"כ"צ וצנירוף המיתה
אז ילך נקי וצר לעו"כ"צ מכל חטא ועון ויחיה

חיים נלחיים בעולם שכולו טוב וכו' וז"ש ג"ס
ר"ת גם מיתה שאל תהיה חשו ומיתה אז

ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם חיים
נלחיים וק"ל :

נתנני הי צידי לא אוכל קום סילה כל
חצירי הי בקרבי אפי דרך רמז צמ"ד

שהכונה הוא כי כיון שהשי"ת עשה לי דבר
זה נתנני הי וכו' בודאי שהוא עתיד להצילני

מידם ע"ד אוח"ל אני הלתי אש ואני עתיד
לבעותה וכו' וז"א נתנני הי צידי לא אוכל קום

וכיון שכן אני סומך שלעתיד סילה כל חצירי
וכו' ותיבת סילה מו"י סומך הי לכל הנופלי

יכו"ר צמ"א :

ער אלה אני בזוכה עיני עיני יורדה מים.
אפי צמ"ש מהרמזו ז"ל צמ"ש סי וילל

די ל"ח ע"א וז"ל וכנה טעם היותה נקראת
לזה כי אימא עילאה נקראת אלכיים ונחלקת

לשתי בחינות מיי אליה כנזי צמ"א דמשפטי
ח"צ דק"ה ע"צ צמוד מיי אליה כעצ תעופינה

וביאורו הוא כי אימא עילאה מכתר שבה עד
חלי ת"ת שבה נקרא מיי ומחלי ת"ת שבה

ולמטה המתפשטים חוץ זה צמוד מוחין נקרא
אליה יולל מוחי ז"א ונעשה לזה ע"כ ואפי

דזהו כונתו על אלה דכיינו מוחין דז"א אני
שכיח השכינה בזוכה דע"י מעשים המקולקלים

שלנו ומסתלקים המוחין וע"ז כי רחק ממני
מנחם דכיינו ז"א שכיח משיב נפשי וא"ש אה"ס

וכבי"צ"א וק"ל :

ובאו"א אפ"ל כו" כ"י והוא צמ"ה שראיתי
לכי אליכו ככן זל"ל צמ"ה אגן

הסכר פ"י על שיר השירים דכ"ט ע"צ שהצ"א
שם משם רצ אחד אשכנזי ז"ל צמ"ה רז"ל

באומרו חבל על דאצדין ולא משתכחין וכו'
וז"ל הכונה ידוע שמיחת הלדיק לשתי סיבות

אחת לכפר על הדור. שנית שרואה הקצ"ה להצ"א
רעה על הדור וכדי שלא ימלא הלדיק צתוך

הלרה. ובמה יודע אם מיתה הלדיק לכפר על
הדור או להצ"א רעה ח"ו אם כשמת לדיק

זה יש עוד לדיקים צדור מיתתו לכפר על הדור
שאל להצ"א רעה לנכ הנ"ה ללדיקים אחרים

אמנם אם צמות לדיק זה אין עוד נשכחים
לדיקים אחרים צדור ודאי דמיתה לדיק זה הוא

להצ"א רעה ח"ו בעולם. וזהו כונת המאמר
חבל על דאצדין כלומר על לדיקים דאצדין מן

העולם צומן דלא משתכחין לדיקים אחרים צדור
שודאי מיתתם כדי להצ"א רעה בעולם ורואה

שאין משתכחין לדיקים בעולם עכ"ד. והשתא
ח"ש דבתחי קאמר סלח כל חצירי הי בקרבי

דכיינו הלדיקים וכ"ת דדילמא הם לכפרת
ישראל למה לרין לקונן לז"א על אלה אני
בזוכה

צוכיה וכו' כי רחק ממני מנחם משיב נפשי
ולכך צודאי שכוא ללורך הרעה שלא חבא ולכך
אני צוכיה עיני עיני יורדה נים וק"ל :

ובז"ו כונת הכי בישעיה ס"ו וז"ל הלדיק
חבד ואין איש שם על לב ואנשי

חסד נאספוס צאין מצין כי מפני הרעה נאספ
הלדיק והקדוקים מצוי חדא דלמא בתחמי נקט
לשון יחיד הלדיק חבד וכו' וצחר הכי נקט
לשון רבים ואנשי חסד נאספוס. ותו דנקט לי
חבד. ותו מאי דסויס צאין מצין כי מפני הרעה
וכו' חכן כפ"ד ח"ש דכשכלדיק נסתלק ויש
עוד לדיקים אחרים מוכח דכוא לכפרה על
כדור דאי מפני הרעה למה לא סילק הלדיקי
הנשארים. חכן כשלא יש עוד לדיקים אחרים
צודאי שכוא מפני הרעה העתידה לצא צ"מ
וכשתחא ח"ש וז"ש הלדיק חבד כאצורה בעלמי
שלא שמו אל לצס לשוב בתשוי להי"ת וח"ש
ואין איש שם על לב דגמרו בדעתם דכוא
לכפרה על כדור ולכך לא שמו על לב לכן דא
עקא ואנשי חסד נאספוס ר"ל שלא נשאר עוד
לדיקים אחרים וח"כ יש לחוש שסילוק הלדיק
כוא מפני הרעה העת"ל וח"ש צאין מצין כי
מפני הרעה נאספ הלדיק ר"ל כיון שלא יש
עוד לדיקים אחרים מוכרח שכוא מפני הרעה
העת"ל וק"ל :

ואפ' דירומז ג"כ כונת הכתוב על זה היה
דזה לבנו על אלה השכו עינינו. ר"ל

כשנסתלק לדיק אי ועדיין יש לדיקים אחרים
היה דזה לבנו ולא היינו חוששים כ"כ דאפי
דכוא לכפרה על כדור חכן על אלה שכבר
נסתלקו הלדיקים מקודם ולא נשאר אחרים
חשכו עינינו דודאי שכוא מפני הרעה העת"ל :

פרשה ליון צידיה אין מנחם לה וכו' לדיק
כוא כי פיכו מריתי וכו' אפ"ל

צס"ד צהקי מוכ שפי ז"ל צכונת הכי מכנף
כארץ זמירות שמענו לצי ללדיק דר"ל דכל
אותיות מנלפך נעשה צהס גאולה חכן אות לי
עדיין לא נעשה צה גאולה ואנו ממתינים למשיח
לדקנו שכוא למח וח"א לצי ללדיק עפ"צ וח"ש
דכיה מקוקן הכציה ירמיה פרשה ליון צידיה
אין מנחם לה רמז למשיח שנקרא מנחם ולזה
אמר רצש"ע לדיק ר"ל חשלה להס גאולה צאות

י שכוא למח וכוא ג"כ נקרא כי כמש"כ וזה
שמו אשר יקראו כי לדקנו ועד מחי קן הפלאות
הח"ז חזר ואמר טעמא לעיובצא כי פיכו מריתי
ולכך שמעו נח כל העמים וכו' :

ובדרך חבד אפי מ"ש כי פיכו גי ק"א
ר"ל לפי שלא חזרו על לימודם ק"א

פעמים לכך גלו צין אומות כע"י וח"א כי פיכו
מריתי :

ואפ' עוד כי תיבת לדיק כוא גי גצורה
שהפכו מדכ"ר למדכ"ד ונהי שכיב

לדיק כוא נהפך לגצורה וח"ש כי פיכו נוטי
גי ס"מ. ואפי ג"כ כי פיכו ע"כ גי סנאל
מריתי גי סח"ר ר"ל שהיה עושה מעשה הרשע
צסתר ואונר חין רחמי. ולזה הקצ"כ נגלהו
וח"א שמעו נח כל העמים וק"ל :

ובא"ו אפ"ל צס"ד כונת הכי על אלה
אני צוכיה כי רחק ממני מנחם

משיב נפשי היו צני שוממים כי גבר אויב.
וכוא צהקי חת הידוע מוכ שפי ז"ל צכונת
אח"ל חכס שמת אין לנו תמורתו והקשו דכא
חזינן כמח וכמח חכמים איכא וכו' אומרו
אין לנו תמורתו. והס פירשו דכל ת"ח ות"ח
קבלה נשמתו מהר סיני חלק בנוגע לו לשורש
נשמתו מוכ שלא יוכל חברו להוליא אותו חידוש
ומאי דחזינן דלפעמים שני נציאים מתנצאים
צסגנון אחד כוא ע"ד קלטו מן האויר דמי
ששייך לו אותו ח"י כוא הוליאו לאורה קודם
וחכס הכי קלטו מן האויר וכמו שאירע עם
מנן הקדוש. שנתקשה בלשון אי וטרח ויגע
כמח יגיעות עד שצסוף כלילה כיון להצנתו
ולמחר נמלא צחור אי רך צשנים שצח צתחי
לציהמ"ד ואמר כמו שהצין כי מהריק"א ז"ל
וכרצ נלטער ע"ז וצאו וכודיעוכו צחלוס שכוא
כוא שהוליאו לאורה יקרא על שמו וזה הצחור
קלטו מן האויר כידוע נמלא דכל ת"ח ות"ח
יש לו חלק נשמתו המיוחד לו להוליאו לאור
ולכך נעש צ"מ אס לא כתב אותו חידוש כי
כוא נאצד שלא יוכלו אחרים להוליא אותו
חידוש וח"א על אלה אני צוכיה שם רמז על
נילווי הצורה שכוו יכולים לחדש קודם מיתחם
וכן עתה צעוב"ר כי רחק ממני מנחם גי
חלק ר"ל אותו חלק השייך להס נחסר ממני
שהיב

שכיב משיב נפשי עד"כ תורה כי תמימך
 משיבת נפש ולכך היו בני שוממים מצלי תורה
 וז"ל כי גבר חויב וכרגו לומדי התורה. אי
 כי גבר חויב הוא ילכו"ר שהוא חויב פנימי
 וחויב חילון יורד ומשטין וכו' :

א"נ אפי' צם"ד אומרו על אלה אני זוכיה.
 כי כבר נודע אח"ל שהעיקר לאדם בשעת
 תפלתו שיפלה בדמם לבו על שכינת עוזו
 שיהא בגלות צענותיו וז"ל למען עשה אם
 לא למענינו. וגם ידוע כי צעוק"ר בגלות הזה
 כמר וכנמכר לא יש זיווג זמין כמו שהי' מקודם
 וא"כ נודע כי הז"ל הוא צעל ויק. והנוק'
 נקראת אני וז"ל על אלה אני זוכיה ר"ל על
 אלה רמז לז"ל אני רומז לשכינה זוכיה שנחסר
 זיווג זה כי ע"י הזיווג יהיה שפע בתחתונים
 כי רחק ממני מנחם משיב נפשי נפשי דייקא
 הוא מלכות שהוא בחי' גפש וניט כי גבר
 חויב בגלות :

א"נ אפי' כי גופי אני זוכיה הוא אי"צ גם
 תיבת זוכיה צויין ע"כ גי' אצ אס
 רומז לאר"א עילאין כי ע"י שהם מזדווגין יהיה
 זיווג זמין וכן עתה אנתנו חסרים נחם וכיב"ל :

א"נ אפי' אומרו על אלה אני זוכיה תי' זכיה
 היא כ"צ י"ה כי ע"י בגלות אנו חסרי'
 משני דברים לימוד התורה וחיוג אר"א עילאין
 הנכונים לאותיות כי יו"ד הוא אצא ואת ה"א
 רמז לאימא ולכך עיני עיני יורדה מים וכו'.
 אי"ג עיני עיני יורדה מים צ"פ עיני גי' פ"ר
 רמז לפ"ר דינים שנתגלו בעולם ונסתלקו החסדי'
 וז"ל יורדה מים שהחסדים ירדו למטה מטה
 ונתגלו הדינים והטעם כי רחק ממני מנחם
 שהם התורה והשפע שכיב יורד מן השמים
 שכיב משיב נפשי וכו' וא"ש את"ם :

ובאו"א אפ"ל צדק רמז על אלה אני זוכיה
 עיני-עיני יורדה מים כי רחק
 ממני מנחם וכו' והוא צדק מ"ש הי' לקוטים
 מפרדם ח"א עי' זכיה סו' צי' חז"ל מפני שצבו
 ישראל הרבה על בית ראשון נחרב פעם שנית
 זכ"י אר"א הכפל צכה תצכה ולמה צלילה
 אלא חרז"ל אין לצכות הרבה מפני שהדמעה
 מלוחה ומכאבת העין ולז"ל צכה ואח"כ תצכה
 עוד מעט ואלו היתה העין אחת דוקא זוכה

כג

ופוסקת ומתחיל לצכות צעין אחרת. וגם המים
 של הדמעות מתוקים הים תמיד זוכה ואינו
 פוסק וז"ל צכה ואח"כ תצכה. וז"ל על אלה
 אני זוכיה ר"ל לשון מקור שתמיד אני זוכה.
 אך אי אפשר זה אלא אם יהיו צי' דברים
 לטיבותא. חדא עיני עיני ר"ל כל אחת לצדה
 כשפוסקת האחת תתחיל האחרת. וגם יורדה
 מים הם מים מתוקים ולא מלוחים. וכו"ל
 דלמה כ"ב אני זוכיה ר"ל בתמידות לז"ל כי
 רחק ממני מנחם שאינה מקבלת תנחומין
 דכשתהיה הלכה קשה ומרה אין האדם מקבל
 תנחומין ונוטי רחק ממני מנחם אותיות ממר
 ר"ל מסיבת מרירותה וק"ל :

ער אלה אני זוכיה עיני עיני יורדה מים
 כי רחק ממני וכו' אפי' צמה שידוע
 דפטירת לדיק אי' הוא לכפר על כדור לא כן
 אם הם שנים כדי שלא יראו צרעה צ"מ וז"ל
 על אלה ר"ל צי' אני זוכיה ועוד דכ"ל כי רחק
 ממני מנחם ולזה היו בני שוממים כי גבר חויב
 דהיינו רעה שצאה וק"ל :

חמ"א חטאה ירושלים על כן לנידה היתה
 כל מכבדים הזילוב כי ראו ערותה
 גם היא נאנחה ותשב אחר טומאתה בשוליה
 לא זכרה אחריתה ותרד פלאים וכו' הנשך
 הכתובים הנו' שמעתי שפי' אחד מרצני בית
 גלאטני זיע"ל צמז"ל שהחילוק הוא מחרצן
 בית ראשון לבית שני שנתארך בגלות כ"כ
 צעוק"ר לפי שחרצן בית אי' הים לפי שכיב
 צידם עון ע"ז וש"ד וכיולא שהם מפורסמים
 וא"כ אפי' שיוכחו זה את זה על עונותיהם
 ועוד שיפרשו מן הרשעים וע"ז הם צטלמם
 מכירים בתעלה וחוזרים בתשו' ולכך לא נתארך
 גלותם לא כן צבית שני שכיב צעון שגאת חנם
 שהוא דבר הנסור ללב נאמר צו ויראת מאלהיך
 ובני אדם אין מכירים צוה ולזה החוטא אינו
 נותן לב לשוב כי אינו מכיר בתעלו' ולא קא עבד
 מעשה צדדים וזכו כונת הכתובים שם רמז
 על החילוק הנו' צון בית אי' לבית צי' וז"ל
 לגבי בית אי' חטא חטאה ירושלים והיינו הכפל
 לומר שהוא צפרסום ע"כ לנידה היתה ר"ל
 כמו שפורשים מן הנדה כן פירשו מן החוטאי'
 והיינו גופיה דקאמר כל מכבדים דהיינו חמ"א
 הזילוב

הזולת כי ראו ערותי בראייה חושית ועיני
 שנתחסר כבודם גם היא דהיינו החוטא נאנחה
 ותשז אחור לא כן זכיה צי טומאתה בשוליה
 שהוא צהסתר צתוך מלפוני לבם ואין איש שם
 על לב להוכיחם דלא ידע מאי דאיכה צביתי
 גואי ולזה לא זכרה אחריתה ותרד פלאי וכו' :
ובאו"א שמעתי כונת הכי טומאתה בשוליה
 לא זכרה אחריתה והוא צמה
 שידוע דאין בעל הכתמים פוגע צנפשות תחי
 אלא בתחי מציא צבגדיו ואחי"כ צביתו ואחי"כ
 צנפשו צאופן כדי שיתעורר האדם משנתו צתוך
 זמן זה וזכו כונת המקונן טומאתה בשוליה
 לא זכרה אחריתה ר"ל לא זכרה שלצסוף יצא
 על גופו ממש כדי שתחזור צתשו ולכך ותרד
 פלאים אין מנחם לה וכו' :

ובאו"א פי ז"ל דה"ק טומאתה בשוליה
 וכו' ר"ל שהם היו חושבים דעדיין
 יש זמן לחזור ולכך היו צועחים ולא זכרה
 דהיינו האחרית והתחיל מלמעלה למטה ולכך
 לא נתנו לב לשזב ולזה ותרד פלאים אין מנחם
 לה וכו' וק"ל :

פרשה ליון צדיה אין מנחם לה אפי' צס"ד
 כי תיבת פרשיה גי' תקפ"ה נוטי
 תקף הגלות מסיבת הקנאה כי שנאה מחמת
 קנאה אין לה תרופה. ותי ליון גי' קנאה
 וטמון צרמו שחוקף הגלות מחמת הקנאה וכדי
 שלא תאמר שטבע הוא צאדם ואין צידו לצטלו
 לז"א צדיה נוטי ציד האדם יכולת דיעציר
 הקנאה ולכך אין מנחם לה. ורמוז עוד צדיה
 ציד י"ה רמוז למאמר הכתוב כי יד על כס"י יה
 שהוא ענין עמלק שנתקנא צישראל על רוב
 ההללחות וצא להלחם צישראל וקיררם כמ"ה
 אשר קרך צדרך וזה הקנאי ג"כ הוא מלד
 עמלק. ונוטי פרשה ליון צדיה גי' קבע רמוז
 לפי שלא עשו קביעות לחי' לכך גלו ואם קוצעי'
 אז צדיה גי' אל חסד אל כל היום :

סי' ב מבעו צארן שעריה וכו' מלכה
 ושירי צגוים אין תורה גם
 נציאיה לא מלאו חזון מהי פי' הי' דרכי איש
 צליקוטיו והוא כי ארז"ל משחרצ ציכמ"ק
 ניעלה נצואה מן הנציאים וניתנה לחכמים וכו'
 ע"ש. והנה אם היו החכמים יושבים רווחים

לא היה ניכר חסרון הנצוי מן הנציאים כי מן
 הנציאים ניעלה ומחכמים לא ניעלה ואדרבה
 חכם עדיף מנציא. אמנם זה עקא כיון דמלכה
 ושירי צגוים מאן מלכי רצנן ובעונות זה גורם
 דאין תורה מכאן אנו דואגים וניכר חסרון
 הנציאים אעפ"י שהיו טפלים לחכמים כי חכם
 עדיף מנציא וזכו גם נציאיה לא מלאו חזון
 מהי כלומר אפי' על מה שלא הי"ל כ"כ חסרון
 ודאגה הנה בעתה שחסר החכמה והתו' אהייא
 זכירה על מה שנציאיה לא מלאו חזון מהי וק"ל :
שפרי כמים לבך נוכח פני כי פי' כי קול
 יעקב מדובנא להבין ג"כ מ"ש צחגיגה
 ד"ט ע"פ ואם לא תשמענה צמסתרים תצכה
 נפשו מאי ניסתרים אר"ש צר אוייה משמיה
 דרצ מקום יש להקצ"ה שצוכה צו ומסתרים
 שמו עי"ש ודקדק הי' ז"ל דלמה צדקדוק כינו
 שם מקום צכית הקצ"ה למסתרים. והכי אמר
 מר והוא כי הנה צצכית חרצן ציכמ"ק הגם
 כי יד כלנו שזה להתחונן ולצכות עד כי גדלה
 צכיתו גם לכל טובר ושצ וגם למלה"ש. אמנם
 תתחלק לכל אחד כפי שיעורו. ואסצרה לן למשל
 נחמד למח"ד לעשיר גדול שהיה לו צן יחיד.
 אמנם לא הלך צדרכי חציו. והיה רע מעללים
 ומאצד הון הרצה. ואציו היה מילר ודואג על
 רוע מצלו וצפרט כבוד עושרו כי יורישנו צנו
 ויאצד כל ממונו כרגע. מה עשה צנה צית גדול
 צתכלית היופי מצית ומחון והניח צתוכו כלים
 נחמדים עד להפליא. גם עשה שם מטמונים
 נעלמים מעין כל. וגלויים דוקא לאנשי סודו.
 ונתן צתוכו כסף וזהב ומינו מרגליות הרצה
 מאד. וכ"ז עשה צחכמכ כי לאחר אריכות ימים
 ושנים צעת אשר יהיה צצרה צנו כי תם הכסף
 אחר החיפוש יפנה אל צית האוצר ויכלכל צהם
 ועוד עשה מקום נסתר גם מאנשי צריתו ולצר
 צתוכו רוב עושרו. וג"ז צחכמה עשה כי לעת
 הדוחק אולי יתחכם צנו וישום אל לצו עושר
 חציו ויחפש אחריהם וימלא הון רב. ואז צודאי
 לא ישוצ עוד לכסלה. ואחר גומר כל הצנין לא
 עצרו ימים. ואם ילאה וגשרף הצית וכל אשר
 צתוכו ולא נשאר דצר מכל אשר היה גלוי
 וגסתר וכיתה תל. והנה כל עובר ושצ יצכו
 את השריפה יש צוכה על יופי הצנין כי ראו

עיניו וביה למאכולת. והרגיל ליכנס צחוכו וראה את יופיו יצבכ ציותר. ואנשי סודו היודעים מהמטמונים יצכו ציותר. ותגדל לעקת האז על אשר ספו תמו כל הון רב העולם מעיני כל חי :

והנמשך מוצן כי צחרבן הבית שס יפרד סדר הבכיה לאופנים שונים. ארכי"ע כי ראו יופי הדרת עיב"ק. אמרו הזאת העיר שיאמרו כלילת יופי וקרה כתיב לא האמינו מלכי ארץ כי יצא לר ואויב וכי ישראל שהיו מושפעין בהשראת רוב"ק מליון תלא חורה על נהרות צבל וכי גם צכינו צזכרנו את ליון וכי. מלה"ש היודעים עוד מקדושת המקום קרה כתיב מלאכי שלום מר יצכיון. ותגדל לעקת אצינו שצשמים אוי ששרפתי את היכלי מקום השראת שכינה קדש קדשים נעלם מעיני כל חי ולכן ראוי לקרותו מסתרי כי עיקר צכיתו על העדר השראת השכינה ועלתה למרום. וע"כ נציה מזהיר לישראל כי צתפלתו וצכיתנו על חרבן ציבמ"ק לא תהיה כי חסרנו טוב הנראה לעין כ"א שפכי כמים לצך נוכח פני ה' להדמות אליו יתי צלער הגצוב ח"ד ז"ל :

ס"ג א"ך צי ישוב יכפוך ידו כל היום. אפי לרמוז צס"ד צמ"ש החיד"א ז"ל צס"כ לפורן שמיר ס"י י"ג אות רט"ז ח"ל א"ך תחמוד לצבור זכב ולצנות צתים ועליות מרווחים צתמורות ופטורי לילים והוא לקצרות יוצל צדי אמות וכל ארכיך מהעסקי לכסותך צעפר וכל אשר יגעת היה לאפס ותוכו כי פתוח תפתח את ירך אשר סגרת לתת לעניים ועצת לאחרים חילך ואין כל מאומה צידך ע"כ ח"א א"ך צי ישוב דהיינו שישוב צתשי להשי"ת ויעשה לך ככל הצא מידו וגו"ל א"ך צי ישוב ג"י עני צמ"ק שישיב לו את לצו וישמחו צדצרים טובים ומתן כסף צספ"י ורמוז צס"ת ג"י ל"ב רמז שישמח לצ העני וחכר יחכר דהא יכפוך ידו כל היום הוא עוב"צ שנקרא היום ושם אין כל מאומה צידו וא"כ למח לו לצבור כסף וחכר ויותר טוב היה לחלקו לעניים ולדצר מלוח ויהיה לו שמחה צזה ועוגג כי זכו עיקר המלוח. אשר צזה

נוכל לרמוז צס"ד כונת התנח אחרו עשיר השמח צחלקו וכלמ"ד דגוש שהוא שמח כשכוח מחלק לעניים ת"ח אשרי ואמר לו ונכסיו מתרבים ולזה יקרא עשיר צאמת :

ובא"ן אפ"ל דהכונה שהתשובה מהפכת מדכ"ד למכ"ר ח"א א"ך צי ישוב ות"י א"ך הוא לשון לער כמדבר וגונח מתוך לער ח"י ע"ד מאז"ל קלני מראשי קלני מזרועי ופירש"י יקל חינו מראשי אלא כבד וצוכ יכפוך ידו שהוא רומז ליד שמאל כמ"ש צזוכ"ק שהזרוע הוא יד ימין ויד סתם הוא שמאל והכונה הוא שיכפוך השמאל שהוא דין לרחמים ולזה רמוז צס"ת יכפוך ידו הוא כ"ו שם הוי"ה צ"ה מלד הרחמים וגם יכפוך ידו כל היום גו"י מ"ה רמז לשם מ"ה שהוא רחמים :

א"ן רמז ללימוד הת"י שגם הת"י מהפך מדכ"ד למכ"ר וכאז"ל צרת"י יתכ"ר צרת"י לו חורה תבלין שמתווכו כמו התבלין שמתווכין ומתקנים את המאכל ח"ש א"ך צי ישוב ס"ת ג"י ל"ב רמז ל"ב נתיבות חכמה שצזה יכפוך ידו וכי כז"ל. וגם ס"ת כל היום ג"י ע"י רמז לתורה שיש צה ע"י פניס. וגם גו"י כל הפסוק מתח"י ג"י ח"ן רמז לתורה שמעלה חן על לומדיה וכאומרו ויעלת חן. וגם ס"ת א"ך צי ישוב יכפוך ידו ג"י ח"ן לרמוז להנ"ל :

ובא"ן אפ"ל צס"ד והוא צהק מ"ש ברב נאה לכודות הכד"מ על התכלים ס"י פ"ה משם המפי צכונת הכתוב צאומרו א"ך צי ישוב וכי דהכונה צבתח"י כשצאו היסורין צזה אח"י חצתי דרכי שלאחר שיכלו מלצוא כל מיני יסורין אנות. אבל ראיתי דלא כן היה דגם לאחר שכלו כל היסורין שכבר עלו וצאו חזרו עוד לצוא פעם אחרת צבתח"י וא"כ אין לדצר סוף. וכתי זה דומה למי שיש צידו מתרחת שהולך ומונה עד לאין סוף דדצר העגול אין לו קץ ותכלית. ח"ש א"ך צי ישוב יכפוך עליו ידו ומנחו כל היום ואין לזה תקוה והללח כיון שהמכות חוזרות חלילה עכ"ד ז"ל וש"י. עו"ן מ"ש צמליע"א פ"י הפועלים דר"א צר"ש צלילה היה אומר ליסורין צואו אחי ורעי וצצקר היה אומ"ל שילכו כדי שלא יתצטל מד"ת דיסורין כאלו הם יסורין של אהבה כיון דליכא ציטול

ביטול תורה. ח"ש אך צי ישוב ר"ל שאני אמרתי שזה היסורין והלער כשאני אומ"ל שילכו ישובו מעלי וכמו ראצ"ש שצלוה היה קורא להם וציום היה משלחם. אכן אנכי הרוחב דלא כן אלא יהפוך ידו ומכתו כל היום כל היום דייקא דאף ציום אונם הולכים מעלי אלא יומם ולילה לא יצאתו ודא עקא וק"ל :

ובאו"א אפ"ל אך צי ישוב וכו' והוא צהק את הידוע דכל אדם מישראל לריך לבכות ולהתמרמר על חורבן ציהמ"ק ציום וצלילה וצפרט על גלות השכינה. עו"ן דהתשו' נלמד מפסוק וידי אדם הכתוב ציחזקאל ודרשו ז"ל ידו כתוב נלמד שידו של הקצ"ה פשוט לקבל שציום וצזה ח"ש אלא אך צי ישוב ר"ל צסצתי שהוא שצ ומתחרט מעונותיו וצוכה צשציל גלות השכינה אז יהפוך ידו ר"ל אינו קורא אותה וידי אלא ידו כתוב ויש אם למסורה ודרשין נלמד שידו של הקצ"ה פשוטה וכו'. **א"ג** אומרו יהפוך ידו כי דרך האדם תמיד שלא צשעה מלאכה להיות ידו סגורה או פתוחה ללדדין קתני ולא פשוטה ומונחת ועז"א נלמד שידו של הקצ"ה פשוטה כדי לקבל שציום וכו' אך צי ישוב אצו רמז אגצ אורחיה דהתשו' מדין צניס וקו"ל אצ שנחל ע"כ כ"מ ולכן מתכבג צרחמים ומקבל השציום ולזה רמז צנוט' יהפוך ידו כל היום גי מ"ה רומז לשם מ"ה שהוא עלם הרהמים וק"ל :

זכור תזכור ותשובה עלי נפשי זאת אשיב אל לצי על כן אוחיל. אפ"ל כי הכה ידוע דקו"ל נראה ונדחה אינו חו"ן וא"כ ע"י עונותיו של אדם נדחה מעם השו"ת ואין מתקבל ע"י התשו' והתו' דאדם שאני וראיה לזה מענין תחיית המתים שהקצ"ה חוזר ומחיה אותם אחר שנדחו וראי דשאני אדם דאינו נדחה. ולפיו"א אפי' שירומז כונת הכי אדם וצכהמה תושיע כי והכונה כיון שהוא אדם אף אם עשה מעשה צכהמה תושיע כי ותקבלהו צתשו'. והשתא ח"ש זכור תזכור ותשובה עלי נפשי נוטי עון ר"ל שהנפש כשתזכור העונות תלטער דאין תוכל לשוב אחר שנדחית לז"א זאת אשיב אל לצי ותו' זאת כינוי למיתה וכמו שדרשו ע"פ על

זאת יתפלל וכו' זו מיתה וגם ס"ת זאת אשיב אל לצי גי צמת שם רמז דאדם אינו נדחה וראיה שהתחייה אחר המיתה וק"ל :

חסדי כי לא תמנו כי לא כלו רחמינו. חדשים לבקרים רבה אמונתך. אפי' לרמז צס"ד והוא דאנו מלפנים שהשו"ת יגאלנו למען שכינת עוזו המהוללת צין באומות ח"ו. ועוד צה צכות שאנו מאמינים צנו מאמינים שהקצ"ה עתיד לגאלנו ואף שצבר קליר כלה קין וכו' עכ"ז אנו מיחלים וממתנים ח"ש אנו צטוחים חסדי כי לא תמנו וכו' וצ' טעמי לדבר חדא חדשים לבקרים רבה. נוטי רחל היא שכינת עוזנו שהיא צגלות עמנו צעונותינו ועוד צה רבה אמונתך שאנו מאמינים צך שעתיד לגאלנו וכמ"ש כי מלודת דוד צפי חלקי כי וכו' ע"ש. ח"ש אפי' חדשים לבקרים עפ"י משז"ל דאין מצקרין את החולה צגי שעות ראשונות שמוקל חלוו ואינו מתפלל עליו. ומזה נקח ראייה לתחיית המתים. ח"ש מכה חדשים לבקרי הן צחולי הן ציגיעת גוף מזה רבה אמונתך צתחיית המתים וק"ל :

חלקי כי אמרה נפשי על כן אוחיל לו. אפי' לפי דידוע דחייב אדם לעסוק צתו להוליא לאור חי תורה שהם חלקו אשר קבל צסינו עו"ן דע"י לימוד התו' ישראל נגאלים כ"ש שאפי' צזה הגלות טרה ויגע להוליא לאור חלקי נשמתו ח"ש חלקי כי אמרה נפשי שהולאתי כל חלקי צתורה ע"כ אוחיל לו ייתי ונחמיניכ וק"ל. **ובאו"א** אפי' לפי עפ"י מה שפי' כי מלודת דוד ח"ש חלקי כי אמרתי לכל כי הוא חלקי וצו אני מאמין והוא מושיעי למען גם כל השומע ישמור דצריך ע"כ. עו"ן מ"ש צילקוט ע"פ ויהמינו צהי דהגאולה היא צכות האמונה וצזה ח"ש חלקי כי אמרה נפשי שאמרה כי חלקי ונחלתו ואני מאמין צו על כן אוחיל לו צכות אמונה וק"ל :

מזב ויחיל ודומם לחשועת כי. אפ"ל עפ"י מה ששמעתי משם כי צינה לעתים ז"ל צכות ככי מצליגיתי עלי יגון עלי לצי דוי שפי' דסימן טוב לחולה כשהוא מרגיש צחלוו וכואב לו. לא כן כשהוא אינו מרגיש צכאצ שלו אז אינו סימן טוב ח"ש מצליגיתי עלי יגון ותו'

אז אל אל בשמים תיבות אל אל גי הנאה
שיכיב הנאה להשיית חיים אל אל בשמים
וגוטי הנאה השם נשלים את הכסא שיושלמו
ויתוקנו צביה :

א"ג לבצנו בלא יו"ד כמ"ש בפסוק עם תי
כפיש גי ר"ל ועם צי התיבות הם רל"ב
רנוו שיתוקנו ד' שמותיו ית' וכס עסמ"ב שהס
גי רל"ב שכל כונתנו בתורה ובמלות תהיה
להשלים שמותיו ית' כי עתה אמרו ז"ל דיו
לעולם שיפתחם בחני השם שגא' כי חלק כי
עמוז כידוע :

נשא לבצינו אל כפיש אל אל בשמים. אפ"ל
דרך רנוו כי אנהנו מתפללים להי"ת
שיקבל תפלתנו כגודע דפרישת כפיש יתיחס
אל התפי' זכמו שמלנו בכמה מק"ק. כמו
ואפרוש את כפי לפני כי בחנה. וכן במרע"ה
כלאתי את העיר אפרוש את כפי וכו' והשתא
רנוו שאם תלך מספר לבצ עם מסי כ"ף גי
קבל חיים נשא לבצינו אל כפיש ר"ל כל תי
לבצ עם כ"ף גי קבל רנוו שיקבל תפלתנו
ברלון :

א"ג נשא לבצינו ר"ל תיבת לבצינו תלך עם
כפיש חיים אל כפיש הוא גי נר שיאירו
עלינו הארות עליונות מלמעלה. ואם תלך גי
נר עם אל חיים אל אל בשמים. ס"ה יכוו גי
רפ"ה רנוו שהקב"ה ירפא תהלוהינו ויאיר עינינו
באר סוכתו אכ"ר :

נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד כי.
תיבת עד כי הוא יתור נפיש
דכא ודאי דהתשובה להי"ת. אכן אפי' עם כידוע
דברי זוכר הק' אית יראה ואית יראה. יראה
פנימית ויראה חלונית. וכיינו יראה העונש
היא נקראת יראה חלונית. אכן בעיקר הוא
יראת הרוממות למדהל מיניה בגון דאיכוו רב
ושליט ולית אלה לעולה מיניה הי' וכשתא חיים
חיים נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה תשובה
משולה מתוך יראה הרוממות חיים עד כי דאיכוו
הויב מכוב העולמות כולם מה שאין יכול
אלוה אחר לעשות קלת מזה. חיים נחפשה דרכינו
וכו' וכ"ה מו מפייס שחזרתי בתמי' שלימה בלב
ונפש דילמא לעיני הרוח'ה עשיתי לי ליונים
לז"ה עד קרי ציב עד כי לי עדות דכוא ית'
חוקר

ותי מצליגיתי לשון חזק מלשון כשע ממני
ואצליגה. וככונה חימתי אני מתחזק על יגוני
בזמן שעלי לצי דוי ר"ל שאני מרגיש בכאב
שלי חיים טוב ויחיל לשון כאב מלשון נהייתי
וגחליתי והרבה יש לשון כאב וככונה סימן טוב
יהיה כשאני מרגיש בכאבי כי אז ודומם להשו'
כי היינו שאני ממתין לתשובת כי וק"ל :

שוב כי לקוו לפנש תדרשנו החוד"ה ז"ל צ"ס
נחל השכול הק' דבתמי' נקט לי רבים
וגבסוף לשון יחיד וע"ש שפי' צו דבר נחמד
בסוגי עבודת בני אדם עש"ה ולי ההדיוט אפי'
במש"ל דהתפילה נקראת נפש כמ"ה והאשפוך
את נפשי לפני ה'. וכנה בזמן ציכמ"ק ה"ב
מכפר לנו הקרבן ועכשיו אין לנו לא קרבן ולא
כהן וכו' כ"ה תפילתנו כמ"ה ותשלמה פריס
שפתינו. וכנה ידוע דהקרבנות מתקבלות בזכות
האבות אברהם יצחק יעקב חיים טוב כי לקוו
גי קמ"ב רנוו לקרבנות שמתקבלים בזכו' האבו'
ור"ה קמ"ב קרבנות מתקבלים בזכותם. אבל
עכשיו שנחרב ציכמ"ק התפי' במקום הקרבן
חיים לפנש כיווי לתפילה תדרשנו וק"ל חיים
טוב כי לקוו לפנש גי ע"ט רנוו שהמחדש חיי
תו במקום קרבן :

מה יתאוון אדם חי גבר על הטחור. הטחור
כהיב. ול"ל מכו הכונה ואפ"ל בכה'
מ"ש במסכת קידושין אדם נידון ע"ש רוצו
והעולם נידון עפ"י רוצו זכה ועשה מלוח א'
ככריע את עלמו ואת כל העולם לכף זכות
עבר עבירה אחת ככריע את עלמו ואת כל
העולם לכף חובה חיים מה מלשון מה רב
טובך אשר לפני ליראך ור"ל צמה יתאוון אדם
חי שהוא עדיין בחיים שלא יחטא דלפעמים
גבר על הטחור ר"ל על הטחור א' שהכריע נידון
וכוא וכל העולם וכנ"ל חיים גבר על הטחור
וקרינן הטחור לי רבים רנוו דעבירה גוררת
עבירה ומה שהיה בתמי' חטא א' עכשיו יכוו
רבים וק"ל :

נשא לבצינו אל כפיש אפי' לרמוז דאין השם
שלא ואין הכסא שלם עד שימחה
זש"ע וזה הרמוז שהיבת לבצנו עם תי כפיש
בגי' הם גי עמלק ור"ל שאם במעשיו הטובי'
נגרום שנסלק עמלק חיים נשא לבצנו אל כפיש

חוקר לב צותן כליות וק"ל :

א"ן כי ידוע דאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה וכו' וכן עתה השם חסר וי"ה וז"ל נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד כי שיהיה הויה בשלימות ולא יחסר מלכו וק"ל :

נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד ה' אפי' דידוע דהש"י המעולה הוא בגי' דברים קול לום ממון גי' זאת וכל אחד גי' קל"ו. אכן לריך שיהא כל אחד ואחד מגי' אלה שיהא לש"ש דוקא כגון שילמוד לשום פניה או יתפלל בכונה להראות את עלמנו ח"ו. או יתן לדקה להראות את עלמנו. או ילום להשתבח בפני העם וכיוצא כי אז מלמד שאין לו שכר אלא לוקח לו קלון. וז"ל נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד נוטי' גי' קל"ו רמז לכל אר"א מגי' אלה והם לום קול ממון שהתש"י נשלמת בגי' אלה דוקא אכן לריך דוקא שיהא עד כי ר"ל לש"ש דוקא ולא לשום פניה זרה ח"ו. ואז הקצ"ה מתמלא רחמים על האדם הכוא ומקבל תשובתו וזה רמזו צס"ת נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה גי' אהיה שהוא רחמים גמוריי וגם מתגלה שם אכדע"ס שהוא פנים של אלהי שהוא גי' ע"ד וז"ל עד. וגם שם הויה צ"ה וק"ל. וכמפי' פי' ונח קורה ר"ל שאינו לריך לעשות כצ"ש נקעקע כל הבירה אלא ונח קורה ומספיק ליתן דמים. ואפי' כי ר"ת דרכינו ונחקורה ונשובה עד כי גי' צדמים :

נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה אל ה'. נשא לצדינו אל כפיהם אל אל צמתי נחנו פשענו ומרינו אחת לא סלחת. אפי' עפ"י משארז"ל דאין ישראל נגאלים אלא ע"י הלקה. וז"ל נחפשה דרכינו וכו' ונשובה ומה הוא התשובה נשא לצדינו אל כפיהם שהיא הלקה שע"י אנתנו נגאלים אבל אם נחנו פשענו ומרינו ולא נתנו לדקה ולא עשינו מע"ט אחת לא סלחת ואין אחת גואלנו וק"ל :

סי' ד איכה יועם זכב ישגא הכתם הטוב תשתפכנה אצני קדש צראש כל חולות בני ליון וכו' אפי' דרך רמז עפ"י מ"ש צמס' אצות וז"ל שלשה כתרים הם כתרי תורה וכתרי כהונה וכתרי מלכות וכתרי שם טוב עולה על גביהן. עו"ן משז"ל למה ת"ת דומה בפני ע"ה צתחי' דומה לקיתון של זכב דבר עמו לקיתון של כסף וכו'. עו"ן דהלדויקים נקראו אצנים וכמו שפי' ז"ל צפי' אצן מאסו הצונים והשתא א"ש וז"ל איכה יועם זכב הכוני רמז לת"ת שדומים לזכב ות"י יועם ר"ל יכהה וכמ"ש רש"י ז"ל ולז"ל ישגא הכתם ונוטי' כתים הוא כהונה תורה מלכות ור"ל צשזיל שנשתנו אלו הכתרים שלא שמרו אותן ולכך הם גי' נשתנו ולא זו אף זו הטוב רמז לשם טוב שעולה על גביהן ולכך נקט צה"ל הידיעה. וזכו הסיבה תשתפכנה אצני קדש הם הלקדיקי צראש כל חולות ומי הם חזר ופירש בני ליון היקרים המסולאים צפו שהוא רמז לת"ת וק"ל :

סי' ה זכור ה' מה היה לנו הציט' וראה את חרפתינו. אפי' צמשז"ל דהגאולה תהיה צסס מ"ה שהוא רחמים גמורים עו"ן משז"ל דהשכינה עמנו בגלות. עו"ן דהשכינה רמוזה צאות כי וז"ל זכור ה' מה ר"ל שם מ"ה שהוא רחמים גמורים היה לנו ר"ל נהפך לאלהים שהוא דין וא"כ הציט' ר"ל הציט' ה' הוא השכינה וע"י וראה את חרפתינו יח"ר שיהיה צצ"א וק"ל :

ועפ"י יע"ן כו' הפי' הציט' ענני ה' אלהי והוא עפ"י האמור וז"ל הציט' ר"ל הציט' ה' שהיא השכינה וע"י ענני ה' אלהי שתוליתני מן הגלות וק"ל. ואח"י ראיתי למוכרתי ז"ל שהציט' הפי' הראשון זכר ה' וכו' משם רצו האר"י ז"ל צתחילת הפסוק כמו שפי' צעניותין צס"ד וששתי כעל כל הון :

זכר ה' מה היה לנו וכו' אפי' לרמז צמח שידוע דשם מ"ה הוא רחמים גמורים ושם אלהים הוא דין ועו"ן דצמח בגלות צעוב"ר הוא המשכת דינים על ישראל מכל הלקדים קשיא ועוד ידוע דהשכינה עמנו בגלות וכמ"ש"ה לא לנו כי לא לנו כי לשמך תן כבוד דקרא כתוב בכל לרחם לו לר' כ"י ועוד נודע דאות

ותשכח :

ה'

כי הוא רמז לשכינה וא"כ ז"ש זכר כי מ"ה
 ר"ל שם מ"ה שהוא עלם כרחמים היה לנו
 ג"י אלהים שהוא דינים גמורים וא"כ אתאנו
 להלות הציטור ר"ל הציטור כי רמז לשכינה שהיא
 בגלות וע"ז וראה את חרפתינו ולמען עשה
 אם לא למענו וק"ל :

זכר כי מה היה לנו הציטור וראה את וכו'
 יתומים היינו ואין אב. אפי' בס"ד
 לרמוז למה שנהיה ענין רע ומר צעירנו הזאת
 נעמי דמשק יע"א מזה כמה שנים שנסתלק
 זה הוד וכדר בקדש נכדר מע' הגביר המפורר
 השר וכו' סי' **שמעיה אנג"ר** זקוק"ל
 אשר הוא היה

ולנה עלינו מן האומות על כל צרה שלא תבא
 מאלם הוא היה עומד צפרן צכה אונו לצטל
 עלתם ולקלקל מחשבותם והשי"ת היה לו
 להדרעזר כי היה עושה לש"ש ומאז והלאה
 היינו לאן אשר אין להם רועה בלא כ"ף
 הדמיון ושמתח עולם היתה לאור"ש צכסתלקותו
 כי עתה יש להם פתח פתוח לקיים כל מחשבותם
 בני אנו לעירי הלאן ואין שואל יאין עוזר על
 מי יש לנו להשען וכו' והוליאנו מחשבותם לפועל
 וכל מה שהיה עולה על לבם לב כהיל היו
 מוליאים אותנו מן הכה אל הפועל ובפרט
 בזאת השנה היא שנת **תרמ"ה** שצטוק"ר
 השחיתו התעיבו לעשו

מוליאים העלמות של הקצרים שנקצרו זה כמה
 מאות שנים ומשליכים אותם ע"פ השדה או
 לשריפה כאשר שמעתי אומרים והיו אלה מפכה
 קוצרים במקומם ערלי לב וערלי צער ואלה
 מפכה חורשים וזורעים על גביהם ונתקיים צהם
 מק"ש על גבי חרשו חורשים וכו' עו"ן את
 הידוע דכן האדם צטוק"ז צונה צתים ועושה
 לזורים וכיורים כאלו לעולם צהם תעבדו ולא
 ידע כי פתאום יבא אידו ולריך לצנות צית
 הנלחי לעוב"צ כי בקצר יושב זה כמה לא כן
 צטוק"ז כלל פורה וא"כ גם הקצר צית קיים
 לגבי עוב"ז ח"א זכר כי מה היה לנו הציטור
 וראה את חרפתינו שזו היא חרפה צחמת
 שהוליאנו מאים שנקצרו מכמה מאות שנים דהא
 נחלתנו נכפכה לזרים והוא כנגד מקום הפנוי
 ולי"ע זה אלא אפי' צתינו הם הקצרות שנקראו

צתים קיימים לגבי העוב"ז לנכרים זה חולב
 לקצור מתיו וזה גוזז לעשותם שדה וזה מלד
 שיתומים היינו ואין אב הוא לי גדלות וא"כ
 אנה כי ראה צענינו והלילנו מכל לרותינו אכ"ר :
ו"ן שהוא כונת דהע"ה צתולים סי' פ"ז
 ח"ל כי חסדך גדול עלי והללת נפשי

משאלו תהתייב אלהים זדים קמו עלי ועדת
 וכו' ואתה וכו' פנה אלי וכו' עשה עמי אות
 לעוזה ויראו שונאי ויבשו וכו' והכונה שחס
 ח"ו יארע כזאת שתילני שלא תשלוט צי יד
 האויצים אלא בשאלו תלפניני ולא די זה אלא
 שתעשה עמי לטובה אות והספך לשונאי לנקום
 מהם ולא ויראו שונאי ויבשו כי אתה וכו' וק"ל :

יתומים היינו ואין אב אמותנו כאלמנות
 אפי' דצטוק"ר צחטאתינו נמנע
 הטוב ממנו הוא ת"י יסוד ומלי וכו' לפי שלא
 יש זיווג אור"א ע"י הז"א יתומים היינו שהז"ן
 אומרים ח"ו יתומים היינו ואין אב אמותינו
 כאלמנות שלא יש זיווג אור"א ע"י ובזה א"ש
 קרא דלעיל מיינה זכור כי הוא אור"א הציטור
 וראה את חרפתינו נחלתנו נכפכה לזרים הם
 צחי' בקל"י ח"א צתינו הוא הכוק' שנקרא צית
 לנכרים וא"ש הציטור וק"ל :

מצרים נתנו יד אשור לשצוע לחם ידוע
 מדצרי כי ליקוטי חורב כי שנות
 צחתי דמלרים הוא רמז לילכ"ר וידוע דינו
 שנותינו צהם ע"י שנה וימים ששולט הילכ"ר
 צאדם הם י"ד וכמו שפי' כי היפ"ה ז"ל צכו'
 ככתוב ונתת חמושת לפרעה יע"ש ח"א
 מלרים שהם הילכ"ר נתנו יד ופירש"י שהוא
 כמו למלרים נתנו יד כי הדגש מוליד אות צ'
 ומפי' שהוא אשור לי ראינו לראות צגנים וללקוט
 שושנים וגם לשצוע לחם מטונג העוב"ז וא"כ
 זה דקא מתמה אצותינו חטאו הם ימים
 הקודמי' ינוי הנערות ואנחנו כן עתה עונותיהם
 סבלנו שאם חטא האדם אח"כ מגלגלים עליו
 כל חטאי ימי הנערות והוא עזדים משלו הוא
 האי עבדא צישא ילרא אמגושא וגונדא דיליה
 פורק חין מידם וק"ל :

עבדים משלו צנו פורק חין מידם. ראיתי
 להחיד"א ז"ל צס' נחל אשכול שפי'
 עפ"י ככתוב לב מנך ציד כי ובשלמא אלו
 היה

היה מלך לא איכפת לן דאפי' שכיח חוזר צו מחנות לב מלך וכו' אכן דא עקא עבדים משלו צנו וחס בהירי ולכך פורק אין מידם יע"ש. וכן אני עניי אפי' לי לפי צפשיטות כי ידוע דהאדם שיש לו אלל חצרו חוצ או עו"ת וכיוצא אס הוא צעלמו ידן עמו אפי' שיצואו מהווכי השלים ויעשו פשרה צנייחס או יעשו שימחול לו מכל וכל. לא כן אס החוצע הוא שליה לא אפשר שיהרצה למחול על טענת משלחו כי ירע וחרד שמה לא ירלה המשלח למחול וע"כ מקשה עורפו עמו כאשר יוכל וז"ל עבדים משלו צנו שהם עבדים של המלכים או השמים ולכך פורק אין מידם דלא יוכלו לעבור על פשע וק"ל :

עבדים משלו צנו פורק אין מידם. אפשר דעבדים רמז ליה"ר וסיעתו משלו צנו להחטיאנו בכל עת וזמן ולכך פורק אין מידם ת"י פורק גי' שפ"ו כנספר דוד צן ישי כי כל עוד שאנו חוטאים וחולכים אחר תאות לצנו אי אפי' שנגאל. ואל זה אציט צכונה לי רז"ל אין צן דוד צא עד שיכלו כל הנשמות שצגוף ולכאורה ת"י צגוף אין לו מוצן. אכן אפי' דר"ל תאות שצגוף שנהנה מהם כמו ע"י הנשמה שלו שיש לו הנאה ממנה כן גם כן התאור :

עבדים משלו צנו פורק אין מידם. אפי' דרך רמז עפ"י ד המקו"ל דאותו מנלפק הם פ"ר דינוס וחס ה' פעמים נ"ו. וזה רמז צפי ויחי נועם וכו' יש ה' פעמים נ"ו רמז להנז' שאנחנו מחפילים להי"ת הוא ילולנו מהם. וצוה פ"י ג"כ צנוסח הצרכה שאומרים אחר מנגילת אסתר וזה נוסחה הרב את ריצנו וכו' שגם ש"ס הפ' נ"ו שם רמז שאנו מודים ומשבחים לאלי"ת שנילולנו מה' פעמים נ"ו כן ה' ילולנו בכל עת ובכל שעה וז"ש עבדים הם הקל"י משלו צנו צכח הני"ו היינו הי"פ נ"ו הם פ"ר דינוס לשפוך עלינו חימה וקלף וזה רמזו נו"י פורק אין מידם אפס לי אף ועצרה. אכן דא עקא פורק אין מידם צתמיכה. אכן צצנו וצמטו שהקצ"ה צרוצ רחמיו יקרצ קן פדותונו ויגאלנו ויהיה ת"י אין עיון וכדרשת הש"ס צמס' צתרא ע"פ וצן אין לו עיון לו יע"ש. וגם ס"ת פורק אין מידם גי' קן רמז שהקצ"ה

ילולנו מידם ויגאלנו צצ"א. גם אפי' דתיבת פורק צו"י גי' שפ"ו כנספר דוד צן ישי וכו' שהם אומרים שאחר שנפלנו צידם אין פורק ור"ל שכופדים צצ"א משיחנו ח"י וצפרט שאנו תחת ידם ואלו אומרים והקצ"ה מלילנו מידם אכ"ר :

נחרתנו נהפכה לזרים ע"ה גי' רפ"ח בי כל ישיבתנו צגלות ללקט הרפ"ח נילולות הקדושה שנפלו צעת צריאת העולם ולכך היתה לי נחלתי לשון נחלה מצתי וכו' שסיים ג"כ צתונו לנכרים תוצת נכריים גי' ש"ך רמז לש"ך דינוס ולכך יתומוס היינו :

נפשנו נצ"א לחמנו נו"י נבל. אפי' צצ"ד דרך רמז צכק' מ"ש צש"ס דברכו דס"ד וז"ל מ"ד אס נצלת צהתנשא ואס זמות יד לפס כל המנצל ע"ד תורה סופו להתנשא ואס זמס יד לפס. עו"ן דהתורה נקראת לחס וכנ"ה לכו לחמו צלחמו. עו"ן דהס"ט"א נקראת רשות הרצים. ונקראת מדבר כידוע צדצרי המקו"ל ז"ל וז"ש צנפשו נצ"א לחמנו נו"י נבל שצריך להיות נבל ע"ד תורה ומנילול רווחה לצטל המקטרגים וז"ש מפני הרצ המדבר הם הס"ט"א והחילונים כי לימוד התו ממחק הכל :

נפשנו נצ"א לחמנו מפני הרצ המדבר. אפי' צצ"ד דידוע דכל המלות ומע"ט שעושה האדם הם נקראים מזון וחיות של האדם וע"י החטאים הם כולכים לס"ט"א וע"י החשו' והכונה צעת נפילת אפס וורדת נפש האדם לחוך עמקי הקל"י כדי להוילא צלעס מפיחס ואפי' שישכנו צה צ"מ. עו"י אס כידוע מדצרי המקו"ל דהס"ט"א הוא נקראת רשות הרצים כמו מדבר שהוא הפקר לכל. וצוה א"ש וז"ל צנפשינו ר"ל שסכנו צנפשינו כדי שצצ"א לחמנו הם המלות ומע"ט מחוך עמקי הקל"י וחי' נצ"א נו"י צשעת נפילת אפי' וכ"ת דעל מה כל החרדה הוצאת לז"א מפני חרצ המדבר הם הס"ט"א והקל"י שנקראים מדבר וק"ל. א"ע עפ"י דת"י לחמנו רמז לחי ע"ד לכו לחמו צלחמו. א"ע תיבת צנפשו גי' חפ"ח רמז לחמנו צן כי שנה ולא נשא אשכ אומרים תפה עלמותו וז"ל צנפשו רמז גי' תפה

תפח לבנו לכך נציה לחמנו רמו לאשה ש"ד
 כי אם הלחם אשר הוא אוכל ועפ"י אופן
 האמלעי דלחם רמו לתורה אפ"ל דתי' נציה
 נוטי' נמווד צחורת ה' אלכינו וכ"ז למה מפני
 חרצ המדבר. רמו לאוכלי המן שהיא שייכה להם
 עכשיו היא חרצה :

בחורים טחון נשאו נוטי' בטן ויש להבין
 מה עניין בטן לכאן ועוד מה
 שסיים ונערים צען כשלו מהו הכונה. ואפי'
 בס"ד צמ"ש דהבטן כינוי לער' וכמש"ל ע"פ
 ולצתה צטנה ונפלה יריכה היא החחילה צעזיר'
 תחי' לפיכך תלקה הירך תחי' דמשמע דהא
 מיהא הבטן גמר. עו"ן מאז"ל ע"פ וכתה ה'
 לאיש אשר יעשנה ער ועונג לא ייכה לו לא
 ער צחכמים ולא עונה בתלמידים וצבה ח"ש
 וז"ל בחורים טחון נשאו נוטי' בטן ש"ר דחטאו
 צעריות וגם תיבת טחון לשון פיתוי לעריות
 וכמש"כ תטחן לאחר אשתי ועי"ז ונערים הם
 הצגים צע"ן היא התורה שהוא עץ חיים כשלו
 שעי' חטאו לא ילמדו צחורה ויכשלו צה וק"ל
 ואפי' דתיבת בחורים מלשון נצחרים ר"ל אף
 אם אנשים חסודים וחכמים אם נכשלו צעריות
 לא ילמדו צחורה וק"ל :

בחורים טחון נשאו ונערים צען כשלו.
 ק"ק דלפי פשוט הכחוד נראה
 דנערים הם קטנים יותר מן הצחורים כי צן
 י"ז שנה יקרה נער כמ"ה יוסף צן י"ז שנה
 וכו' וכו"ל להקדים הנערים שהם קודמיו צמון
 ואפ"ל דרך רמו כי נערים הם ננוערים מן
 המלות וצחורים הם קטנים מהם ודרכס
 לחשוב צעריות וז"ל צחורים טחון נשאו ר"ת
 צטן ותי' נשאו לשון נשא לצם אותם שהיו
 חושבים ומוסתכלים צעריות אכן ונערים הם
 רשעים הגדולים צגנים יותר צע"ן כשלו רמו
 לתורה שנקראת עץ חיים כי היו עוצרים עכ"ת
 ועפ"י"ד רש"י ז"ל צתי' כשלו כשל כחם ירומ
 נוטי' ונערי' צע"ן כשלו גי' כ"ח :

שבת משוש לבנו נהפך לאצל מחולנו. אפי'
 בדרך רמו צמ"ד כי מו שמצטל לימוד
 התורה שולטים בו דינים ומתאחזים בו וכמ"ש
 בגמרא ע"פ ולחומי רשף וקטב מרירי. גם
 נודע דיש ק"ך לירופי אלהים. גם ידוע דהתי'

כד

נקראת משל הקדמוני וכמ"ש צמד' צענין בורג
 נפש צשגגה או צמויד ולא היה שם עדי' להטיד
 עליו שהקצ"ב מזמינס לפונדק א' וכו'. וכשתא
 ח"ש וז"ל שבת משוש לבנו נוטי' אותיות משל
 רמו לתו'. גם ס"ת שבת משוש לבנו ס"ת גי'
 שבת ד' אות ד' רומזת צמלכות שנקראת ד'
 לפי שהיא דלה ועניה וגם לפי שהיא מתנה"י
 דז"ל כידוע לז"ח ור"ל לפי שמצטל לימוד התו'
 וגם שעובר ומחלל את השבת שהיא רמזה
 צמלכות שהיא צאות ד' וכנ"ל לכך נהפך לאצל
 מחולנו ר"ת גי' ק"ך רמו לק"ך לירופי אלהים
 וס"ת נ"ו רמו לני' שנים הנשארם מימי חיו
 הקלודים לו דהיינו ע' אחר היותו צן י"ג שני'
 ויום אחד אם יעבור על אחת מהנה הכו'
 דהיינו שמירת שבת ולימוד התו' אז נהפך
 הרחמים לדין וק"ל. גם תי' לבנו היא אותיות
 לצו נו ר"ל אם יעבור על א' מדברי התורה
 שהיא רומזת צאותיות לצו סופה ל' ותחילתה צ'
 צמון כני' שנים הכו' אז אני קורא צו נהפך
 לאצל מחולנו צ"ת ותי' מחולנו גי' דן לנו ש"ר
 לצתי' דינים וק"ל :

זקנים משער שבתו צחורים מנגינתם. אפי'
 צמ"ד דידוע מ"ש בגמרא ע"פ מפני
 שיבה תקום אין זקן אלא שקנה חכמה. גם
 נודע מאז"ל שערם המלוינים צהלכה על תיבת
 שערך גם ידוע מאז"ל ע"פ קומי רוני צלילה
 אין רנה ש"ת אלא צלילה. וכשתא ח"ש וז"ל
 זקנים דהיינו הת"ח הלומידים צחורה וקנו
 החכמה וכמ"ש אין זקן אלא שקנה חכמה.
 משער ר"ל משערים המלוינים צהלכה שבתו
 שצעוה"ר התורה אזלה ומדלדלה תורה מונחת
 צקן זוית אין דורש ואין מצקש לא לעזור
 הצקנים צתי' כדי לעמוד על עמדם ולא לסמוך
 לתלמידים סמיכה צעזריה כדי ללמוד צחורה
 ומזה גם הצחורים ר"ל הנצחרים שצדור שהם
 צעלי צתים או תלמידים קטנים גם המה שבתו
 מנגינתם היינו רנה של תורה כי אם אין
 גדיים אין תישים. והיינו דסמ"ל צתר הכו'
 שבת משוש לבנו הוא נוטי' משל רמו לתורה
 שנקראת משל הקדמוני וכמ"ש רש"י ז"ל צפי'
 משפטים וז"ל כאשר יאמר משל הקדמוני
 מרשעים ולא רשע וכו' יע"ש ופשוט :

שבת

שבת משום לבנו נהפך לאצל מחולנו. אפ"ל דנוטי שבת משום לבנו אוחיות משל וכו' רומז לתורה שנקראה משל ומלילי וכמ"ש רש"י ז"ל כאשר יאמר משל הקדמוני מרשעים ולא רשע וכו' וז"ש בשביל ששבת משום לבנו היא התורה שנקראה פקודי כי ישירים נשמתי לב לכך נהפך לאצל מחולנו ז"מ :

כי אזני יכושע ז"ל דענין חרבן ציכמ"ק הוא דומה למחז"ל כל זית שיש לו שם בשדה אינו שכתה אחזקו שיש לו שם שנשתנה בשמו ומעשיו ומקומו. בשמו שהיה שפכוני או ציישני צמעשיו שהוא עושה הרבה צמקומו שהוא עומד בלד הגת או בלד הפרלה. וכ"כ ציכמ"ק נתעלה בגי' אלה יע"ש וז"ש על הר ליון ששמש נוטי שנשתנה שמו מעשיו מקומו. ומקום כזה שועלים כלכו צו בתמיכה. ע"י פאה פ"ז :

א"נ בשביל השבת שלא שמרנו אותה כראוי שהוא משום לבנו שמשמח אלהים ואדם וכמ"ש ז"ל גי' מעין עוכ"ב והם שבת השמים שגש לכך נהפך לאצל מחולנו וכמ"ש ז"ל אלמלא שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהם אומה ולשון וכן אמרו אלמלא שמרו שתי שבתיו כהלכתן מיד היו נגאלים וז"ש שבת משום לבנו לכך נהפך לאצל מחולנו ונרמז צ"ה שחו לומר שחילוף לימוד התורה שחו בשמים פיהם וכו' וכו' כפי' האי :

רמז ללגה תשכחנו תעוצנו לאורך ימים. השיצנו כי חליך וגשובה חדש ימינו כקדם. אפי' עפ"י חקירת רז"ל צענון התשובה אי צ"ח נדחין ות"י דדוקא לגבי צ"ח לאן ובקר נראה ונדחה אינו חוזר ונראה אצל לגבי צ"ח אדם נראה ונדחה חוזר ונראה וראיה מתחיית המתים וז"ל למה ללגה תשכחנו תעוצנו לאורך ימים השיצנו כי חליך וגשובה וא"ת דנראה ונדחה אינו חוזר ונראה לז"ל חדש ימינו כקדם ר"ל תקח ראיה מתחיית המתים ומינה מוכח דלגבי צ"ח אדם נראה ונדחה חוזר ונראה דחלי"כ היאך הקב"ה מחיה אותנו וק"ל :

נפרה עטרת ראשנו ר"ת נער. פי' כי טוב טעם למכר"א דיין ז"ל צמ"ש לעיל משם מהר"ט על פסוק וזרח השמש וצא השמש עד שלא שקעה שמשו של לדיק זה זרח' שמשו ש"ן אחר. ובקי' והרי אמרו ת"ח שמת אין לנו תמורתו ות"י שני ת"י האי כי באמת נולד לדיק אחר אכן אפי' שילד צעיר אחרת ועכ"פ נחסר לדיק ממקום זה. עוד תירלו דהכספד והצביה על מאזי דצוני צוני כשיגדל וילא שמשו וז"ש נפלה עטרת ראשנו וכ"ת על מה נאנח והרי כת"ב וזרח השמש וצא השמש עד שלא שקעה שמשו ש"ן זה וכו' לזה השיב אוי' לא לרז' כי חטאנו ורמז צנוילת לא לנו לא ר"ל עכשיו שהוא נחסר ואנו לריכין להמתין עד שיגדל וע"ז אנו מפסידין. ועוד כי החסרון לנו כי אפי' שנולד צעיר אחרת ומלא חטאנו נחסרנו כמו וכייתו אני וצני של"ה חטאים ונחסר ממנו בלדיק. ולכן נרמז צר"ת נפלה עטרת ראשנו אוחיות נער לרמז שאנו מפסידין על הלאדיק אעפ"י שנולד אחר צמקומו עכ"פ הוא נער ועדיין לא גדל בשנים עכ"ל :

רמז ללגה תשכחנו וכו' השיצנו כי חליך וכו' כתב החיד"א ז"ל וז"ל שמעתי כי מסורת צידנו מרובה מזה טובה ממידת פורענות וכ"ז הזמן אשר סבלנו מרורות גזרות ושמדות כשנגאל צעה"י לריך שיכיו הימים גדולי הרבה וזה פירש מהר"ש פרימו ז"ל פסו' שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה שהכונה דלומרים ישראל שהשמחה תהיה שנה אי לכל יום וז"ש שמחנו כימות עניתנו שנות. דיכיו שנות כנגד הימים והטעם ראינו רעה כי כבר לרעה צמרגלים נגזרה גזירה יום לשנה ומרובה מזה טובה. וא"כ לריך שהימים יהיו ארוכים מאד דשיתא אלפי שני הוי עלמא. ועתה ישראל מרוב לערס מוחלים על כך ולומרים השיצנו וכו' אם תחדש ימינו כקדם צמדת הימים פשוטים ולא יהיו ארוכים ותוסגי לן לשוב חליך עכ"ל ואני שמעתי בחוס' ביאור צפסוק שלפניו וז"ש למה ללגה תשכחנו. ושמא תאמר תעוצנו לאורך ימים שתאריך ימים הנשארים הרבה בתמיכה. אין רלונו

ער הר ליון ששמש שועלים כלכו צו אהב כי לעולם תשב וכו' אפי' צמה שכ

לזוננו בזה אלא השיצנו כי אליך ונשובה חדש ימינו כקדם וק"ל :

כי אם מאום מאסתנו קלפת עלינו עד מאד השיצנו כי וכו' אפ"ל צס"ד צמ"ש ז"ל ע"פ וכנה טוב מאד זה המות נמלא דכיננו מאד רמז על המות. וז"ל כי אם מאום מאסתנו קלפת עלינו עד מאד ר"ל עד המיתה צתמויכה. השיצנו כי אליך ונשובה. ואפי' כי תיבת אויב האמור צכמה מקומות צנביאים וכתובים אינו ר"ל כפשטיה דכחא מקלל את עלמנו אלא נוטי אויב למפרע. השיצנו כי אליך ונשובה. אינ תיבת אויב גי' כ"צ רמז שיעסוק צכ"צ אותיו בתורה ויתקן את עלמנו :

א"נ תיבות עד מאד בלא וי"ו בתיבת מאד צמ"ש צכתוב וע"ה גי' ק"ך רמז שמרוב עונותינו ראויים אגמנו לק"ך לירופי אלהים. טכ"ז השיצנו כי אליך ונשובה וגדולה השוצה שמכפכת מוכ"ד למדכ"ר וק"ל :

הדור דח"ו אין הקצ"ה עושה תמורה וא"כ ודאי שצח זמנו ומת. וע"ז מתרעם הכביא ואומר ואין מצין כי מפני הרעה נאסף הלדיק ר"ל מדין פדיון לוקח הלדיק שכוה טוב ומניח הרשע שכוה רע וזהו כי מפני הרעה נאסף : **וכאו"נ** פי' הוא ז"ל צכק' מ"ש כי קול יעקב דכשהקצ"ה נוטל הלדיק לכפרה על הדור נוטל כרצ שצכס ואס לא יש לדיק גדול נוטל כטוב שצדור איש חסד נאמן הוא. ובקרא ר"ל דנאסף משמע לי עבר. ואולם לפי"ה א"ש הלדיק חבד ר"ל חבד כצר ומעכה כיון דלא יש לדיקים ואנשי חסד נאספים ואין מצין לומר דכלכו צעין הדור דסוצרים דלכפרה לריך לדיק ואין מצין כי מפני הרעה נאסף הלדיק מאז ומקדם וא"כ לריך לוקח אנשי חסד צעון הדור וק"ל :

בהפטרה לט' באב

למרו לשונם דבר שקר העוב נלאו. אפי' לרמז צס"ד צכק' מעשה המוצא צש"ס צאשתו של רב שהיתה עושה הפך דבריו כי אמר עבדי טלופחי עבדא חימני חימני עבדא טלופחי. כי גדל לחימני צריה כוכ מהפך לה. אמ"ל איעלייה חימך אמ"ל לא הכי וככי עבידנא. אמ"ל נהי דשפיר עבדת וכו' וצודאי דלחימני כוכ גצרא רצה וכמ"ש צקידושין כי צני סמיכי הוו ליה לחימני וכו' ומה שהיה עושה בן כדק"ל משגין מפני השלום ולמדנו זה מן הי"ת ית"ש צענין אומרנו לאצרכם למה זה לחקה שרה וכו' יע"ש צרש"י וצפרט שכ"כ ללטרר חציו כשהיתה עושה הפך דבריו וכו' צעיניו זה שעשה לכבוד חציו וכו' כאלו עשה מלות כבוד חב. אשר בזה יצואר צס"ד לשון רז"ל אחיה שם שם וז"ל היינו דלמרי אי.שי דנפיק מינך טעמא מלפך. וכל שופט צלדק ישפוט דרצ לא היה כל כך פתי מערמה זו וצפרט דכחא לשלום היות אלא אפי' דרנה לקבל יכורין ע"ש ואפי' כי מאת ה' היתה זאת. וכן עתה נתחדש לי. הטעם דכוי כעושה מלות כיבוד ח"ו ח"ש טעמא מלפך. וצו"ו כונת הכי למדו לשונים דצ"ר נוטי גי' לחימני ע"ה וצא לרמז

בה"א דאח"ל נוטל לדיק אי ומכפר על הדור הקשה כי אמר יוסף ז"ל דאיך הקצ"ה עושה בן וכה זה הוא כמו תמורה דמחליף ונוטל הלדיק תחת הרשע. דכה הרשע שעשה עזירות נחתייב מיתה לכפר על עונותיו וכו' כמו קרבן והקצ"ה נוטל הלדיק זה תחת זה. וקרא אמר לא יחליפנו ולא ימיר אותנו טוב צרע וא"כ מן הראוי היה איש צחטאו ימות. וחי' הוא ז"ל דאפי' לפוטרו עמ"ש הרמז"ס פ"צ מכה תמורה דאם היה צכמת הקדש צעלת מוס ואמר על צכמת חולין כרי זו תחת זו לא עבר משום לא יחליפנו דכה לא כוי תמורה אלא חולול ופדיון דלה שציק אדם היתרה ועציד איסורא זח"ד. אי"כ כה"ג הרשע צמעטיו המקולקלים אשר עשה נעשכ צעל מוס ואינו ראוי ליקרב ע"ג המזבח ומשו"ה לוקח הלדיק דכחא חס וכוה מדין פדיון דלוקח הטוב ומניח הרע :

ועפ"ז פי' הוא ז"ל כונת הכי הלדיק חבד ואנשי חסד נאספים צאין מצין כי מפני הרעה נאסף הלדיק. ר"ל כשמת הלדיק אין איש שם על לב לומר נחפשה דרכינו ונשובה אל ה' צאמרס דודאי הלדיק לא מת צעון